

Arrest

nr. 237 976 van 6 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 december 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor verzoekers en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 mei 2019 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie neemt op 30 december 2019 een beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.05.2019 werd ingediend en op datum van 23.09.2019 werd geactualiseerd door :

(...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Adres: (...) te 3550 Heusden-Zolder

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij samen met haar echtgenoot op 19.09.2011 naar België kwam. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 20.02.2012 met een beslissing zonder voorwerp door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het hele gezin diende een aanvraag 9ter in op 02.01.2012 die onontvankelijk werd afgesloten op 19.03.2012, deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28.06.2018 en een nieuwe onontvankelijke beslissing werd genomen op 24.07.2018. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 11.10.2018 en aan haar oudste zoon betekend op 24.10.2018. Een tweede aanvraag 9ter ingediend op 17.04.2012 werd onontvankelijk afgesloten op 06.12.2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 06.02.2013. De aanvraag 9bis ingediend op 15.01.2014 werd onontvankelijk afgesloten op 27.03.2014 en ging eveneens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 03.04.2014. Op 07.10.2016 wordt de echtscheiding tussen betrokkenen uitgesproken in Macedonië en op 08.11.2016 treedt betrokkene te Macedonië in het huwelijk met een Belgische onderdaan. Op 30.01.2017 dient betrokkene een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar Belgische echtgenoot, deze aanvraag wordt geweigerd op 27.07.2017 met bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 28.07.2017. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.03.2018. Op 10.10.2017 dienen haar kinderen een aanvraag gezinshereniging in op basis van hun Belgische stiefvader. Deze aanvraag wordt geweigerd op 28.03.2018 en betekend op 18.04.2018. Het huwelijk tussen betrokkene en de Belgische onderdaan werd namelijk niet erkend door België. Op datum van 03.07.2018 keert betrokkene vrijwillig terug naar Macedonië met haar drie kinderen met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Op 22.11.2018 dient haar oudste zoon een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, op 29.10.2018 dient betrokkene zelf eveneens een nieuwe aanvraag gezinshereniging in en op datum van 22.10.2018 dienen ook haar kinderen A. en B. een aanvraag gezinshereniging in. Al deze aanvragen worden geweigerd op 03.04.2019 en aan betrokkenen betekend op 06.05.2019. Tenslotte dienen betrokkenen en haar meerderjarige zoon op 18.09.2019 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 21.11.2019 met een beslissing ‘niet onvankelijkheid asielaanvraag’ door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De asielaanvraag van haar zoon A. werd afgesloten op 21.11.2019 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de asielprocedure – namelijk twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar het feit dat haar kinderen hier naar school gaan. Ter staving hiervan legt betrokkene schoolattesten voor haar beide zoons voor schooljaar 2018-2019, voor haar dochter legt zij eveneens een attest voor met betrekking tot dit schooljaar met dit vermeldt expliciet dat zij pas sinds 23.04.2019 naar school gaat, de eindbeslissing van het schooljaar 2018-2019 voor haar zoon B. (waarin

verwezen wordt naar zijn veelvuldige afwezigheden), en een schoolattest voor huidig schooljaar voor A. en B. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat mevrouw samen met haar dochter A. reeds een eerste maal terugkeerde naar Macedonië in het najaar van 2016, dus tijdens een lopend schooljaar en dat hele gezin vrijwillig terugkeerde naar Macedonië op 03.07.2018 en in oktober/november 2018 terugkeerde naar België. Betrokkenen tonen aldus zelf aan door hun persoonlijke keuzes dat een scholing in België een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bemoeilijkt. Haar dochter A. keerde twee keer terug naar Macedonië en haar zoons één keer ondanks hun lopende scholing in België. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan bovendien niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders (in eerste instantie) en later betrokkene zelf bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie.

Betrokkene beroept zich daarnaast op artikel 8 EVRM omdat zij het centrum van hun belangen hier gedurende acht jaar hebben opgebouwd en dat zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn hebben opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Het buitenlands huwelijk van betrokkene met een Belgische onderdaan werd door onze diensten niet erkend op 13.07.2017. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Macedonië, met name haar ouders, haar drie broers/zussen evenals de paternale grootouders van haar kinderen. Met betrekking tot hun in België opgebouwde sociale leven leggen betrokkenen vier getuigenverklaringen voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoekster haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene haalt aan dat het onwenselijk is voor hen om terug te keren naar hun land van herkomst temeer daar zij hier al enige tijd verblijven en de kinderen hier schoollopen. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt maakte betrokkene zelf reeds twee maal vrijwillig de keuze (in 2016 en in 2018) om terug te keren naar Macedonië. Betrokkene toont niet aan waarom dat momenteel niet meer mogelijk zou zijn. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zij niet kan terugkeren naar Macedonië om daar de aanvraag in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht en dus over een blanco strafblad zouden beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2011 in België zouden verblijven, dat zij dus al acht jaar in België verblijven, dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij zeer goed Nederlands zouden spreken, dat er een uiterst gedreven wil zou zijn om de maatschappij te helpen en niemand tot last te zijn, dat hun integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat onze maatschappij enorm veel van hen zou krijgen, dat zij zich tot het uiterste zouden inzetten zonder zelf enige last te veroorzaken, dat het centrum van hun belangen in België zou liggen, dat het hen aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken, dat het hen aan inzet en enthousiasme om te werken niet zou ontbreken, dat zij een werkbefORTE voorlegt, dat zij dus onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoontes, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt zouden hebben, dat er aan de integratie van betrokkenen geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat mevrouw twee werkbefORTes voorlegt evenals vier getuigenverklaringen en het voorlopig rijbewijs van haar zoon A.) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"Verzoekers menen de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

a) Schending van artikel 8 EVRM, artikel 28-29 IVRK, artikel 9bis, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen.

Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een beslissing tot weigering (onontvankelijk) van het verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt:

"Betrokkene verwijst naar het feit dat haar kinderen hier naar school gaan. Ter staving hiervan legt betrokkene schoolattesten voor haar beide zoons voor schooljaar 2018 – 2019, voor haar dochter legt zij eveneens een attest voor met betrekking tot dit schooljaar met dit vermeldt expliciet dat zij pas sinds 23.04.2019 naar school gaat, de eindbeslissing van het schooljaar 2018 - 2019 voor haar zoon B. (waarin verwezen wordt naar zijn veelvuldige afwezigheden) en een schoolattest voor huidig schooljaar voor A. en B. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat mevrouw samen met haar dochter A. reed een eerste maal terugkeerde naar Macedonië in het najaar van 2016, dus tijdens een lopend schooljaar en dat hele gezin vrijwillig terugkeerde naar Macedonië op 03.07.2018 en in oktober/november 2018 terugkeerde naar België. Betrokkenen tonen aldus zelf aan door hun persoonlijke keuzes dat een scholing in België een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bemoeilijkt. Haar dochter A. keerde twee keer terug naar Macedonië en haar zoons één keer ondanks hun lopende scholing in België. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

Artikel 28 en 29 IVRK erkent het recht van de kinderen op onderwijs. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt wel dat een scholing in België een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bemoeilijkt, maar dat klopt uiteraard niet! Verwerende partij gaat bewust helemaal niet in op de schoolachterstand die de kinderen hebben. De verwerende partij stelt zelfs uitdrukkelijk dat het de persoonlijke keuze is van de kinderen om de scholing in België te verlaten, wat manifest onwaar is: "Betrokkenen tonen aldus zelf aan door hun persoonlijke keuzes dat een scholing in België een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bemoeilijkt." Wat betreft artikel 8 EVRM, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken verder, terecht, dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Doch de Dienst Vreemdelingenzaken maakt deze afweging niet op een correcte manier. Indien de kinderen, die al méér dan 8 jaren in België verblijven, plots niet meer kunnen leven in België, betekent een dermate ontwrichting een manifeste ramp voor alle betrokkenen. De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM, artikel 28-29 IVRK, artikel 9bis, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van het verzoekschrift blijkt dat de inhoud de verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feiten-vinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoekers geven als dusdanig niet aan dat een door hen in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in de boordeling is betrokken. Zij geven wel aan dat de gedane beoordeling niet is gesteund op een correcte feitenvinding en op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond omdat zij omwille van praktische overwegingen verhinderd zijn om een verblijfsaanvraag in te dienen via de gewone procedure.

Verzoekers betogen dat de kinderen recht op onderwijs hebben.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“Betrokkene verwijst naar het feit dat haar kinderen hier naar school gaan. Ter staving hiervan legt betrokkene schoolattesten voor haar beide zoons voor schooljaar 2018-2019, voor haar dochter legt zij eveneens een attest voor met betrekking tot dit schooljaar met dit vermeldt expliciet dat zij pas sinds 23.04.2019 naar school gaat, de eindbeslissing van het schooljaar 2018-2019 voor haar zoon B. (waarin verwezen wordt naar zijn veelvuldige afwezigheden), en een schoolattest voor huidig schooljaar voor A. en B. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat mevrouw samen met haar dochter A. reeds een eerste maal terugkeerde naar Macedonië in het najaar van 2016, dus tijdens een lopend schooljaar en dat hele gezin vrijwillig terugkeerde naar Macedonië op 03.07.2018 en in oktober/november 2018 terugkeerde naar België. Betrokkenen tonen aldus zelf aan door hun persoonlijke keuzes dat een scholing in België een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bemoeilijkt. Haar dochter A. keerde twee keer terug naar Macedonië en haar zoons één keer ondanks hun lopende scholing in België. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan bovendien niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders (in eerste instantie) en later betrokkene zelf bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie.”*

Verzoekers hebben geen inhoudelijke kritiek op voornoemd motief. Zij betwisten dus niet dat zij en de kinderen meerdere keren tijdens de schooltijd terugkeerden naar hun land van herkomst. De vaststelling

in de bestreden beslissing *“Betrokkenen tonen aldus zelf aan door hun persoonlijke keuzes dat een scholing in België een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bemoeilijkt”* is niet kennelijk onredelijk. In zoverre verzoekers betogen dat de kinderen schoolachterstand zouden hebben, benadrukt de Raad dat dit element niet werd aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het komt de aanvrager toe om in de aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen hij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel uit over de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven. De Raad merkt dienaangaande nog op dat deze schoolachterstand verzoekers er bovendien niet van weerhield om meerdere keren tijdens een lopend schooljaar vrijwillig terug te keren naar het land van herkomst. De gemachtigde van de minister stelde derhalve terecht vast dat verzoekers door hun persoonlijke keuzes aantoonde dat een scholing in België een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bemoeilijkt.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekers betogen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM niet op een correcte manier maakt. Zij stellen: *“Indien de kinderen, die al méér dan 8 jaren in België verblijven, plots niet meer kunnen leven in België, betekent een dermate ontwrichting een manifeste ramp voor alle betrokkenen”*.

Door de gemachtigde van de minister wordt vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij nog familieleden in België hebben. Het buitenlands huwelijk met een Belgische onderdaan werd immers niet erkend. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“Betrokkene beroept zich daarnaast op artikel 8 EVRM omdat zij het centrum van hun belangen hier gedurende acht jaar hebben opgebouwd en dat zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn hebben opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Het buitenlands huwelijk van betrokkene met een Belgische onderdaan werd door onze diensten niet erkend op 13.07.2017. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Macedonië, met name haar ouders, haar drie broers/zussen evenals de paternale grootouders van haar kinderen. Met betrekking tot hun in België opgebouwde sociale leven leggen betrokkenen vier getuigenverklaringen voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”*

Bovendien geldt de bestreden beslissing voor het gehele kerngezin van verzoekers, met name verzoekster en haar kinderen, waarbij door de gemachtigde is gemotiveerd aangaande de reden waarom het schoollopen van de minderjarige kinderen in België an sich niet verhindert om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing geldt voor het gehele gezin, kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoekers zou ontwrichten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekers laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC